

ဝိဇ္ဇာအောင် ကာလင်္ကာပိဋကတ်

မရကတမန်

ဝိမာန် : နီထိလုံကျင်း

ပထမပိုင်း

ကယ်တင်ရှင်

ချူအင်းယန် ...။

ချူအင်းယန်သည် အသက်သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်ထိ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည် မဆိုးလှပါ။ ယောက်ျားပီသစွာ ခုံညားသည်။ စိတ်
သဘောထား ကလည်း ကောင်း၏။

သူသည် ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းသာလုပ်ကိုင်ပြီး ခြံထွက်သီးနှံများ
ကို လူယန်ဈေးတွင် သွားရောက်ရောင်းချလေ့ ရှိသည်။ ယခု ခြံထွက်
သီးနှံများ ရောင်းချပြီး ရွာသို့ ပြန်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်ဆိုရင်း လမ်းကို သွက်
သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ တောတန်းကလေးကို လွန်မြောက်လာခဲ့၏။

တောင်သုံးလုံးကို ကွေ့ဝိုက်၍စီးဆင်းသွားသော စမ်းချောင်း
နှင့်အတူ သူ၏ရွာကလေးကို လှမ်း၍ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချူအင်းယန်၏ အိမ်ကလေးမှာ ရွာအစပ်တွင်ရှိပြီး စမ်း
ချောင်းကလေးနှင့်လည်း အနီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မကြာမီ ရောက်ရှိသွား၏။

ချူအင်းယန်သည် တောင်းကိုထမ်းကာ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်
ပြီး ဝင်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့တွင် တောင်းနှစ်လုံးနှင့် ထမ်းပိုးအား နေရာ
တကျထားလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူသည် အဝတ်အစားအဟောင်းများ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး
အိမ်အနောက်ဘက် မီးဖိုချောင်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ထို့နောက် နံနက်စာ ချက်ပြုတ်သည်။

ရေအိုးထဲ ရေကုန်နေသည်ကိုသတိရလိုက်သဖြင့် ချူအင်း
ယန်က ရေပုံးကိုဆွဲကာ အိမ်နောက်ဘက် စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

စမ်းချောင်းရေမှာ အလွန်ပင်ကြည်လင်လှ၏။ ရေအနက်က
လည်း အလွန်ဆုံးမှ ရင်ညွန့်လောက်သာရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရေအောက်ကြမ်းပြင်ရှိ ကျောက်စရစ်ခဲက
လေးများကိုပင် တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူအင်းယန်က ရေပုံးနှင့်ရေကိုခပ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် ...

‘အင်း .. ဟင်း .. ဟင်း’

ညည်းညူသံတစ်ချက် မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသည်။

ချူအင်းယန် မျက်မှောင်ကုတ်၍ နားစွင့်ထောင်လိုက်၏။

ဘာသံကိုမျှ မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့် ရေပုံးကိုဆွဲကာ အိမ်ဘက် လှည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ...

‘ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း’

ညည်းညူသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ချူးအင်းယန်သည် ညည်းညူသံကို သေ
သေချာချာ ကြားလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါ ... လူညည်းတဲ့ အသံပဲ”

သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ရေပုံးကိုချလိုက်၏။ ထို့
နောက် ညည်းညူသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ကြာ
ကြာ မရှာလိုက်ရပါ ...။ စမ်းချောင်းကလေးအနီးတွင် မှောက်လျက်
လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“လူတစ်ယောက်ပါလား ... ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်”

သူသည် ထိုလဲကျနေသူအနီး အလျင်အမြန် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“မိတ်ဆွေ”

လဲကျနေသူမှာ သူ့ထက် အနည်းငယ်သာအသက်ကြီး၏။

အဖိုးတန်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရင်ဝတွင် သွေးများခြင်းခြင်းရဲနေ၏။

“မိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ထားတာလဲ”
ထိုလူကား မဖြေနိုင်ပါ။ သတိကောင်းစွာ ရဟန်မရှိပါ။
ချူအင်းယန် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထိုလူအား ပခုံးပေါ်ထမ်း
ကာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလာခဲ့လေသည်။

ချူအင်းယန်သည် ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေသူအား ကြည့်
လိုက်၏။

ထိုလူ၏ဥပဓိရုပ်က ခန့်ညားလှ၏။ ကြေးရတတ်တစ်ဦးဖြစ်
ဟန်တူ၏။ ခါးတွင် ဓားမပါသော ဓားအိမ်တစ်ခုပါလာခဲ့၏။ ဓား
သည် တစ်နေရာရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန်တူ၏။

ထိုလူသည် ဓားဆောင်ထားသည့်အတွက် သိုင်းလောက
သား တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ ထိုလူသည် ရင်ဝတွင် ဓားဒဏ်
ရာတစ်ချက် ရရှိခဲ့၏။ ဒဏ်ရာက သိပ်မကြီးလှပါ။ သို့သော် သွေး
ထွက်လွန်ခြင်းကြောင့်သာ အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေများ
လျော့ပါးသွားပြီဖြစ်သည်။

ချူအင်းယန်သည် အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း အိပ်ပျော်နေသော

ထိုလူအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း အခန်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာလေသည်။

နံနက်ပိုင်းဈေးထွက်နောက်ကျသည့် အတွက်ကြောင့် ချူအင်းယန်သည် မွန်းလွဲမှပင် အိမ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ သူ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ လူစိမ်းဧည့်သည်အား အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချူအင်းယန်က ဈေးတောင်းနှင့်ထမ်းပိုးကို နေရာတကျ ထားပြီး လူစိမ်းဧည့်သည်အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မိတ်ဆွေ သက်သာရဲ့လား”

လူစိမ်းဧည့်သည်က ...

“သက်သာသွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်က ခရီးဆက်တော့မှာမို့ မိတ်ဆွေ ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေတာပါ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချူအင်းယန် မျက်လုံးကျယ်သွား၏။

“ဘာ ... ခင်ဗျား ခွရီးဆက်မလို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အို ... ခင်ဗျားမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့ ဘယ်သင့်မှာလဲ”

လူစိမ်းဧည့်သည်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီးမကြီးလှပါဘူး”

“ဒဏ်ရာမကြီးတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားက သွေး

ထွက်လွန်ခဲ့တော့ အလွန်အားနည်းနေမယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ခရီးသွား
မယ်ဆိုရင် လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ”

ချူအင်းယန်၏စကားကြောင့် ထိုလူ တွေဝေသွား၏။

ချူအင်းယန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီတစ်ည ထပ်နေပြီး မနက်မှသွားပါလား

ဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် အတော်အင်အားပြည့်ဝသွားမှာပါ”

လူစိမ်းဧည့်သည်က ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်အတွက် မိတ်ဆွေမှာ”

ချူအင်းယန်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေတာပါ၊ မိတ်ဆွေရှိလို့

ကျုပ်အတွက်လည်း ဘာမှ အပန်းကြီးမသွားပါဘူး၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့

ကျုပ်ဆီမှာတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေလို ဟင်းလျာကောင်းကောင်း

နဲ့ အရက်ကောင်းကောင်းမရှိတာအ မှန်ပဲ၊ စားရသောက်ရတာ ဆင်း

ရဲမှာပေါ့”

လူစိမ်းဧည့်သည်က ပျာပျာသလဲပင် ...

“ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်က ဘာမဆို စားသောက် နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ပိုနေမှာကိုသာ စိုးရိမ် တာပါ”

“အဲဒီအတွက်နဲ့တော့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကဲ မိတ်ဆွေ ... နောက်နေ့မှပဲ သွား ... ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ထိုည ချူအင်းယန်သည် ညစာအတွက် ဟင်းလျာသုံးမျိုးခန့် ကို စီမံချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ခဲ့၏။ အရက်မှာကား သူတို့ရွာထွက် အကောင်းဆုံးအရက်သာ ဖန်တီးနိုင်ပေသည်။

လူစိမ်းဧည့်သည်သည် ချူအင်းယန်ကို ဦးညွှန်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်အပေါ် အခုလိုကူညီတဲ့အပြင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ပြောလိုက်၏။ ချူအင်းယန်က လက် ကာလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ဆီရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ပြုစုရမယ့်ဝတ္တရား ရှိ ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့သည် စားသောက်ရင်း စကားပြောဆိုကြ၏။

ထိုအခါမှ လူစိမ်းဧည့်သည်၏အမည်မှာ ထောက်ချီဖြစ်

ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် ဆက်လက် စကားပြောဆိုနေကြရာ ညဉ့်နက်မှန်းမသိ နက်လာခဲ့လေသည်။

ချူအင်းယန်က စကားဖြတ်လိုက်ရ၏။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေက မနက်ခရီးဆက်မှာဆိုတော့ အနားယူ လိုက်ပါဦး၊ ဒီတစ်ည နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်မှ မနက်ကျရင် အား အင်ပြည့်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်က မနက်စောစောသွားမှာဆိုတော့ ဒီ ညကတည်းကပဲ မိတ်ဆွေကို နှုတ်ဆက်ပါရစေ”

ထောက်ချီသည် စကားအဆုံးတွင် ရွှေတုံးကလေးငါးတုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“ဒါဟာ ... မိတ်ဆွေအတွက် ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်ပါ”

ချူအင်းယန်မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

“မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျားပြန်သိမ်းထား လိုက်ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့စေတနာကိုတန်ဖိုးမဖြတ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျွေးမွေးပြုစုတာဟာလည်း ယွမ်နှစ်ဆယ်တောင် မကုန်ပါဘူး”

ထောက်ချီ အားနာသွား၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့စေတနာကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါ

ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကူညီမှုကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့”

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခင်ဗျား ပြောပြီးပြီ၊ ဒါဆို လုံလောက် ပါပြီ၊ ဘာမှ ထပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး”

ထောက်ချီက သူ၏ရွှေတုံးကလေးများကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးကြွေးကို အတင်မခံတတ် တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးမတင်နဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ကယ်တင်”

ချူအင်းယန်က ...

“ကျုပ်က မကယ်တင်ပါဘူး”

ထောက်ချီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ... တစ်ခုခုတော့ ပေးပါရစေ”

ချူအင်းယန်လည်း စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ခင်ဗျား ... ဒီလောက်တောင်ပေးချင်ရင် ရွှေငွေပစ္စည်း ဥစ္စာမဟုတ်တဲ့ အရာတစ်ခုခု ပေးခဲ့ပါ”

ထောက်ချီ မျက်နှာပြုံးသွား၏။

“ကောင်းတယ် ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိုင်းပညာပေးခဲ့မယ်”

“သိုင်းပညာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားလည်း မနက်ဆို ထွက်သွားမယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားဆီမှာ သင်ယူဖို့အချိန်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ... ကျုပ်က သိုင်း လောကသားဘဝကိုလည်း အားမကျဘူးဗျ”

ထောက်ချီက ရယ်မောလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်၊ သိုင်းပညာဆိုတာ တတ်မြောက်ထားရင် တစ်ချိန် ချိန်မှာ အသုံးဝင်လာနိုင်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေပြောသလိုပဲ ကျုပ်က လည်း မိတ်ဆွေကို သင်ကြားပေးဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ... ကျုပ်က မိတ်ဆွေအတွက် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတာက အစ ရေးသားပေးခဲ့ပါမယ်”

ချူအင်းယန်လည်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က လေ့ကျင့်ဖြစ် မယ်လို့ သိပ်မထင်လှဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားမှာ အချိန်ပိုတွေ ရှိမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ပိုကလေးမှာ ကျုပ်ပေးထားခဲ့မယ့် စာရွက်တွေကိုကြည့်ပြီး လေ့လာကြည့်ပါ၊ တစ် နေ့နေ့ ခင်ဗျားအတွက် အသုံးဝင်လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ်က ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

ချူအင်းယန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ကဲ ...

ညည့်နက်ပြီ၊ အနားယူစို့”

ချူအင်းယန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ထောက်ချီအား
မတွေ့ရတော့ပါ။ ထောက်ချီ မည်သည့်အချိန်က ထွက်ခွာသွားသည်
ကို သူမသိပါ။

ထောက်ချီက အလွန်ကတိတည်၏။

သူ၏အိပ်ရာနံဘေး တွင် သိုင်းကွက်သရုပ်ဖော်ပုံ ဆယ်ပုံနှင့်
အတူ သိုင်းကွက်လေ့ကျင့်နည်းများကို ရှင်းလင်းရေးသားထားသည့်
စာရွက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ချူအင်းယန် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါက ဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ထောက်ချီဆိုတဲ့လူက
လည်း ရယ်စရာပဲ၊ ကျေးဇူးတွေ အတင်မခံချင်ဘူးတဲ့”

သူသည် ထိုစာရွက်အားခေါက်၍ အိပ်ရာအောက်သို့ ထိုး
သွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဈေးရောင်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အမြီးကိုးခု မြေခွေး

ထောက်ချီသည် တောလမ်းလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် အားအင် သိပ်မပြည့်ဝသေးပါ။ သို့သော် သာမန်
လူတစ်ယောက်ထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာပင် သွားလာနိုင်ပေသည်။

နောက်ထပ် သုံးရက်လောက်သာ အနားယူလိုက်လျှင် သူ
သည် အကောင်းပကတိအတိုင်း လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက နောက်ထပ်သုံးရက်အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါ။

နောက်သုံးရက်အတွင်း ‘အမြီးကိုးခုမြေခွေး’ ထံ ရောက်ရှိရန်
အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလော။

အမြီးကိုးခုမြေခွေးဟူသော အမည်သည် သိုင်းလောကတွင်
အလွန်ပင် ကျော်ကြားသော အမည်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်ရင်းကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။

သူသည် သိုင်းလောကပြဿနာများတွင် ဝင်ပါလေ့မရှိပါ။

သို့သော် သိုင်းလောကသားများက သူ့အား လေးစားကြ
၏။ သူ၏ တသီးတခြားနေထိုင်မှုကိုလည်း အပြစ်မပြောကြပါ။

အမြီးကိုးခုမြေခွေးသည် ရှောင်လင်း၊ ဂူတန်နှင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း
ချုပ်များနှင့် ရင်းနှီး၏။

ထိုအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားစရာကိစ္စ
များ ပေါ်လာလျှင်မူ သူသည် သိုင်းလောကသို့ထွက်ကာ ဖြေရှင်းပေး
တတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အား သိုင်းလောကသားများက လေးလေး
စားစား ဆက်ဆံကြခြင်းဆိုလျှင် မမှားပါ။

တောင်ကြားတစ်ခု ...။

ထိုတောင်ကြားအဝင်ဝတွင် သစ်သား ဆိုင်းဘုတ်ငယ်တစ်ခု
စိုက်ထူထား၏။ ကာလအတန်ကြာမြင့်စွာကပင် စိုက်ထူထားဟန်ရှိ
၏။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ အရောင်ပင်လွင့်ပြယ်နေ၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ် ရေးသားထားသော စာများမှာလည်း
အတော်ပင် မှေးမှိန်နေပြီဖြစ်၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည်က ...

‘တောင်ကြားအတွင်း ဖြတ်သန်းခွင့်မပြု’

ဟူ၍သာဖြစ်၏။

ယနေ့နံနက်ခင်းအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်းဘုတ်

ရှေ့တွင်ရပ်တန့်ကာ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ရှုနေ၏။

ထိုလူကား ထောက်ချီပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထောက်ချီက သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကျုပ်က မဖြတ်လို့မဖြစ်ဘူးဗျ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။ လို့နောက် သူသည် တောင်

ကြားအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ဝင်လာခဲ့ရာ ခြေ

လှမ်းသုံးဆယ်မျှ လျှောက်အပြီးတွင် နောက်ထပ်သစ်သားဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

“မိတ်ဆွေ ... လက်နက်များ ဤနေရာတွင် ထားခဲ့ပါ”

ထောက်ချီသည် ခါးမှဓားကို ဖြုတ်လိုက်၏။ သူ၏ဓားမှာ

မရှိတော့ပါ။ မည်သည့်နေရာတွင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သူ လည်း မသိတော့ပါ။

ဒဏ်ရာနှင့်ခရီးဆက်လာခဲ့စဉ်က တစ်နေရာရာတွင် ကျကျန်

ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလမ်းတွင် ပန်းပဲဖိုတစ်ခုသို့ ဝင်ကာ ဓားတစ်လက် ဝယ်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ဓားကို ဆိုင်းဘုတ်အနီးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်
တင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် ထပ်လျှောက်ပြီးနောက် ကျဉ်းမြောင်း
သော တောင်ကြားလမ်းအား ပိတ်ဆို့ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ အမြင့်ရှစ်ပေခန့်ရှိသော တံခါးဖြစ်သည်။

ထောက်ချီသည် သံမဏိတံခါးပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထား
သော သံကွင်းကလေးဖြင့် အသာခေါက်လိုက်၏။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တံခါးခေါက်သံအဆုံးတွင်
‘ကျီ’

ဟူသော မြည်သံရှည်တစ်ချက်နှင့်အတူ လူတစ်ကိုယ်ဝင်
သာရုံ ပွင့်သွားလေသည်။

ထောက်ချီက အထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ကာ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အတွင်း၌ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်တစ်ခုကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကိုဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ

သဖြင့် လွင်ပြင်ကျယ်ဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်၏။ စင်စစ် ပေတစ်ရာ ပတ်
လည်ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထောက်ချီသည် လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရဘဲ တံခါးပွင့်သွား
သဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သေးငယ်သောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထောက်ချီ
က နောက်လှည့်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ခါးထက်ပင်နိမ့်သော
ကလေးငယ်တစ်ဦးက တံခါးရွက်နောက်တွင် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ
၏။

ထိုကလေးငယ်က တံခါးဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ထောက်ချီက သေချာကြည့်လိုက်ရာ သူထင်သလို ကလေး
ငယ်တစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော လူပု
ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူပုလေး၏ခါးတွင် တစ်ထွာသာသာခန့်ရှိသော ဓားတစ်
လက်ကို ဟန်ပါပါ ချိတ်ဆွဲထား၏။ လူပုလေးက သူ့အား ထောက်ချီ
က စူးစမ်းသလို ကြည့်ရှုနေခြင်းကို နှစ်မြို့ဟန်မတူပါ။ လေသံမာ
မာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ထောက်ချီက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အမြီးကိုးခုမြေခွေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျုပ်က သူနဲ့တွေ့မှ ပြောနိုင်ပါမယ်”

လူပုလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကိစ္စမပြောနိုင်ရင် ဒီက လှည့်ပြန်သွားပါ”

“ကျုပ်ကိစ္စက အရေးကြီးပါတယ်၊ သူကလွဲလို့ တခြားလူ
ပြောမပြနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ကျုပ်ကလည်း ကိစ္စမပြောပြရင် အထဲဝင်ခွင့်မပေးနိုင်တာ
ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

လူပုလေးက ထောက်ချီ၏လေသံအတိုင်း ပြောလိုက်၏။
ထောက်ချီ စိတ်တိုသွားသည်။ သို့သော် သူ အပြုံးမပျက်ပါ။ လက်နှစ်
ဖက် ဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည်
ထောက်ချီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အမြီးကိုးခုမြေခွေးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ခရီးဝေး
က လာခဲ့တာပါ”

လူပုလေးက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒါဟာ စည်းကမ်းပါပဲ”

သူ၏ပုံဟန်က အလျော့ပေးမည့်ပုံ မရှိပါ။ ထောက်ချီ တွေ
ဝေသွား၏။ သူသည် လူပုလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တခြားနည်းလမ်းကော မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်”

“ဒါဆိုပြောပြပါ”

“လာရင်းကိစ္စ မပြောနိုင်ရင် ကျုပ်ဓားကို ကျော်ပြီးမှ ဝင်နိုင်

မယ်ဗျ”

ထောက်ချီ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားနဲ့တိုက်ခိုက်ရမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထောက်ချီက လူပုကလေး၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
တစ်ထွာသာသာခန့်ဓားကို ကြည့်လိုက်၏။ လူပုလေးက ...

“ကျုပ်ဓားဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ အတော်ပဲ၊ ဒီဓားကို
အတင်သေးရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ တောင်ကြားထဲကနေ လေးဖက်
ထောက် ပြန်ထွက်ရတော့မှာ သေချာတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့
ခင်ဗျားနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မိမယ်ဆိုရင်တော့
ကျုပ်ကို အပြစ်မဆိုပါနဲ့”

လူပုလေးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို အလွယ်တကူနိုင်မယ်ထင်ရင် မှားသွားမယ်”

ထောက်ချီက ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူသည် လှစ်ခနဲ အထဲသို့ ပြေးဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒီလိုမရဘူးလေ”

လူပုလေးက ရုတ်ခြည်းပင် သူ၏ပြေးလမ်းကို ပိတ်ဆို့ဟန့် တားလိုက်သည်။ လူပုကလေးအား အထင်သေး၍မရပါ။ ထို့အတူ မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဝင်သွား၍လည်း မရကြောင်း နားလည်လိုက်၏။ ထောက်ချီ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... သတိထားပါ”

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ လူပုလေးကလည်း လျင်မြန်လှ၏။ ခါးမှဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ထောက်ချီ၏ ခူးခေါင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ထောက်ချီက ခူးကို နောက်သို့ယှိပြီး တစ်ဆက်တည်း ခြေစောင်းဖြင့် ကန်ချလိုက်လေသည်။

“ရှိုး”

လူပုလေးက ခေါင်းကို ငုံ့ရှောင်စိုက်ပြီး သူ၏လက်မှ ဓားဖြင့် ထောက်ချီ၏ ခြေထောက်ကို တိုက်ခိုက်သည်။ လူပုလေး၏

အရပ်က နိမ့်လွန်းသဖြင့် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှန်သမျှသည် ထောက်ချီ
၏ အောက်ပိုင်းသာ ဖြစ်နေ၏။

ထို့အတွက်ကြောင့် ထောက်ချီမှာ မနည်းပင် သတိထားနေ
ရ၏။ သာမန်လူတစ်ဦးနှင့်မတူ ကွဲပြားသော တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်သည့်
အပြင် သူကလည်း လူပုလေးအား ကုန်း၍ တိုက်ခိုက်နေရ၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း သူသည် လူပုလေး
အား မည်သို့မျှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ လူပုကလေးကြောင့် သူကသာ
ဒုက္ခရောက်နေရ၏။ လူပုကလေးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်
ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ ...ခင်ဗျားတော့ တောင်ကြားထဲကနေ ခူး
ထောက်ပြီး ပြန်ထွက်ရမှာ သေချာနေပြီ”

ထောက်ချီက မွဲလိုက်၏။ သူ၏သိုင်းပညာသည် လူပု
ကလေး၏ သိုင်းပညာထက် များစွာ သာလွန်သည်ဟု ယုံကြည်ထား
၏။ တိုက်ခိုက်ရန် နေရာကွာဟမှုကြောင့်သာ သူက အခက်အခဲ ဖြစ်
နေရ၏။

လူပုလေးသည် သာမန်လူကဲ့သို့ အရပ်မြင့်မားလာမည့်ကိစ္စ
မှာ မည်သို့မျှ ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထောက်ချီ၏ခေါင်း
တွင်း၌ အလင်းရောင်တစ်ချက် လင်းလက်သွား၏။

လူပုလေးက အရပ်ရှည်မလာနိုင်သော်လည်း သူကမူ အရပ်ပုအောင် လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

ထောက်ချီသည် ချက်ချင်းပင်ဒူးထောက်လိုက်၏။ သူ့အရပ်က လူပုကလေးထက် အနည်းငယ်မြင့်သေး၏။ သို့သော် ကွာဟချက်က နည်းသွားပြီ ဖြစ်၏။

လူပုလေးသည် ထောက်ချီက ဒူးထောက်လိုက်သည်ကို တွေ့သောအခါ လှောင်ပြောင်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်ကို ဒူးထောက်အရှုံးပေးမလို့လား”

သို့သော် သူသည် ထပ်၍ မလှောင်ပြောင်နိုင်တော့ပါ။ ထောက်ချီ၏ လက်ဝါးရိပ်များက သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအား ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် ရောက်သောအခါ ...

‘ပုန်း’

လူပုကလေးမှာ နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။ ထောက်ချီ၏ လက်ဝါးတစ်ချက် ထိမှန်သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ထောက်ချီက အတွင်းအားကို အတော်ပင် လျှော့ချထားသည့်အတွက်ကြောင့် လူပုကလေးမှာ အနည်းငယ်နာကျင်သွားရုံမှအပ ဒဏ်ရာမရခဲ့ပါချေ။

လူပုလေးက ဓားပြန်သိမ်းလိုက်၏။ အရှုံးပေးလိုက်သော
သဘောပင်ဖြစ်၏။ ထောက်ချီကလည်း ထရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ဝင်လို့ရပြီလား”

လူပုကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဝင်နိုင်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူ
တစ်ယောက်ပါပဲ”

ထောက်ချီက ...

“ကျုပ်ကိစ္စက ပြောမပြနိုင်လို့သာ အခုလိုတိုက်ခိုက်ရတာ
ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

လူပုကလေးက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟောဟိုက လွင်ပြင်အနောက်မှာ ချိုင့်ဝှမ်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ
သခင်ကြီးရဲ့ဂေဟာကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ထောက်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကွက်လပ်အတိုင်း
လျှောက်သွားလိုက်၏။ ကွက်လပ်အဆုံးတွင် ရုတ်တရက် ချောက်
ကမ်းပါးသဖွယ် အတော်ပင် နက်ရှိုင်းသော ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု ရှိနေသည်
ကို တွေ့ရလေသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းအောက်ခြေတွင် အဆောက်အအုံတစ်ခုကိုလည်း
လှမ်း၍ တွေ့မြင်နေရပေသည်။ ဆင်းစရာလမ်းကား မရှိပါ။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ချောက်ကမ်းပါးထိပ် တစ်နေရာတွင် ကြိမ်ခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးကို ကြိုးနှင့်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ကြိမ်ခြင်းတောင်းထဲ ဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ချည်ထားသော ကြိုးကိုဖြုတ်ကာ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့ကာ ဆင်းသက်လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတွင်း အောက်သို့ လွယ်ကူချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ ချိဋ်ဝှမ်းအတွင်း ကျောက်ဖြူဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရဲတိုက်ငယ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထောက်ချီသည် ရဲတိုက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ရဲတိုက်ဝတွင် နောက်ထပ်လူပုကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူပုလေးက ထောက်ချီအား ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ထောက်ချီက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“အမြီးကိုးခုမြေခွေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကိစ္စပြောပါ”

“ဒါဆိုရင်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ တိုက်ခိုက်ရဦးမှာလား”

ထောက်ချီက လူပုလေး၏စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်မေး
လိုက်၏။ လူပုကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“တံခါးစောင့်ကို အနိုင်ရတော့ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို
အနိုင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တိုက်ခိုက်စရာမလိုဘူး”

ထောက်ချီက တော်ပါသေးရဲ့ဟု ကျိတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်
၏။ လူပုကလေးက စကားဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ၊ သခင်ကြီးထံ အကြောင်း
ကြားပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ နေရပ်ပြောပါ”

“ကျုပ် ထောက်ချီပါ၊ တိမ်ကြားနန်းတော်က လာတာပါ”

လူပုကလေးမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြရိပ်များ စွန်းထင်းသွား
၏။ သူသည် ထောက်ချီအား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ... ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပေးပါ့မယ်”

ပြောပြီး ရဲတိုက်အတွင်း အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်သွား
လေတော့သည်။ ခဏအကြာမှာပင် လူပုလေး ပြန်ရောက်လာပြီး...

“သခင်ကြီးစောင့်နေပါတယ်၊ ကဲ ကဲ ... ကျုပ်နောက်ကသာ
လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ထောက်ချီ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လူပုလေးနောက်မှ လိုက်ပါ
သွားလေတော့၏။

ထောက်ချီသည် လူပုလေးနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်
ပါလာ၏။ ရဲတိုက်တည်ဆောက်ထားမှုက လုံခြုံခိုင်ခံ့လှ၏။ ရဲတိုက်
အတွင်း ခင်းကျင်းထားသည်များကလည်း တန်ဖိုးကြီးမားပေသည်။

စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်လျှောက်လာပြီးနောက် အခန်း
တစ်ခုရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လူပုကလေးက ရပ်တန့်လိုက်၏။

“အထဲမှာ သခင်ကြီးစောင့်နေပါတယ်”

ထိုမျှသာပြောပြီး လူပုလေးက အခန်းရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွား
လေသည်။ ထောက်ချီက အခန်းတံခါးကို အသာတွန်း၍ အထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးအား မျက်နှာမူလျက် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ
၏။ ထိုလူသည် ကျားမျက်လုံးကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံ
ဖြင့် ထောက်ချီအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုလူကိုလည်း ထောက်ချီက ပြန်လည်အကဲခတ်ကြည့်ရှု
လိုက်၏။ ထိုလူ၏အသက်မှာလည်း ငါးဆယ်ခန့်ဖြစ်သောကြောင့်

ထောက်ချီနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ် စုတ်ချွန်းချွန်းရှိ၏။ ဥပဓိရုပ်က မကောင်းလှပါ။ ထိုလူ၏လက်နှစ်ဖက်က စားပွဲပေါ် တင်ထား၏။ ထိုလူ၏ လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးတွင် ရှည်လျားသော လက်သည်းများ ရှိနေ၏။

ထိုလူသည် အမှန်တကယ်ပင် မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်ဟု ထောက်ချီက တွေးလိုက်မိလေသည်။ ထိုလူကား အမြီးကိုးခုမြေခွေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမြီးကိုးခုမြေခွေးက လက်တစ်ဖက် ဂွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ထိုင်ပါဗျာ”

ဟု ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်၏။ ထောက်ချီက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“အမြီးကိုးခုမြေခွေးကို ကျုပ် ထောက်ချီက ဂါရဝပြုပါတယ်”

“ကျုပ်ကလည်း တိမ်ကြားနန်းတော်ကမိတ်ဆွေကို ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုပါတယ်၊ ကဲ ... ထိုင်ပါ”

ထောက်ချီက အမြီးကိုးခုမြေခွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

အမြီးကိုးခု မြေခွေးက...

“မိတ်ဆွေဟာ တိမ်ကြားနန်းတော်ကလို့ သိရပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ... တိမ်ကြားနန်းတော်ဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာဖြစ်တယ်၊ လူသိ
လည်း မခံကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ... မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ စိတ်
မရှိပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေဟာ တိမ်ကြားနန်းတော်က ဖြစ်ကြောင်း အထောက်
အထား ပြသဖို့တော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

ထောက်ချီက အိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းပြားတစ်ချပ်ကို ထုတ်
ကာ ထောင်၍ပြလိုက်၏။ ထိုကျောက်စိမ်းပြားပေါ်တွင် ရွှေရောင်
နန်းတော်ပုံစံ ရေးဆွဲထား၏။

နန်းတော်၏ ဘယ်ညာတွင် တိမ်လွှာပါရှိ၏။

အမြီးကိုးခုမြေခွေးက တစ်ချက်မျှသာကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိတ်ဆွေဟာ တိမ်ကြားနန်းတော်ကလူဆိုတာ ကျုပ်ယုံ
ကြည်ပါပြီဗျာ”

“ခင်ဗျား ဒီတံဆိပ်ကို အရင်က တွေ့ခဲ့ဖူးသလား”

အမြီးကိုးခုမြေခွေးက ခေါင်းခါယစ်းလိုက်၏။

“အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတာပါ”

“ဒါဆို ... ဘာကြောင့် ကျုပ်ဟာ တိမ်ကြားနန်းတော်က

လူလို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်တာလဲ”

အမြီးကိုးခုမြေခွေးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားအနေနဲ့ မေးသင့်တဲ့မေးခွန်း တစ်ခုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်ကလည်းပြန်မေးပါရစေ၊ တိမ်ကြားနန်း တော်တံဆိပ်ကို ဘယ်သူ အတုလုပ်ရဲသလဲ၊ ဘယ်သူကများ တိမ် ကြားနန်းတော်က လူလို့ အယောင်ဆောင်ရဲသလဲ”

ထောက်ချီပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ အမြီးကိုးခုမြေခွေးစကား မှန်ပေသည်။ သိုင်းလောကတွင် တိမ်ကြားနန်းတော်၏အမည်ကို မည်သူကမှ အလွဲသုံးစား ပြုခွဲကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

အမြီးကိုးခုမြေခွေးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလို တိမ်ကြားနန်းတော်ကလူ တစ် ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ရတာ ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ထောက်ချီကလည်း ...

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလို နာမည်ကျော်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခုလို လက်ခံတွေ့ဆုံတဲ့အတွက် လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်လည်၍ ချေငံစွာ ပြောလိုက်၏။ အမြီးကိုးခု မြေခွေး

“ကဲ ... စားသောက်လိုက်ပါဦးဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

အမြီးကိုးခုမြေခွေးက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် ထောက်ချီ
၏ စကား တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အမြီးကိုးခု မြေခွေးက ...

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆီကို အလည်အပတ်သက်သက်ရောက်
လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျုပ်က ဧည့်ဝတ်ပြုရမှာပဲ၊ အေးအေးဆေး
ဆေး စားသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ထို့နောက် အရက်ခွက်နှစ်ခွက်အတွင်း အရက်အနည်းငယ်
စီ မျှထည့်လိုက်၏။ အရက်တစ်ခွက်ကို ထောက်ချီ၏ရှေ့ ချပေးလိုက်
ပြီး ကျန်တစ်ခွက်ကို မော့၍ သောက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟင်းလျာများကိုလည်း အနည်းငယ်စီ စား
သောက်လိုက်၏။

အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများတွင် အဆိပ်မပါရှိ
ကြောင်း ပြသည့်သဘောဖြစ်ကြောင်း ထောက်ချီနားလည်၏။

အမြီးကိုးခုမြေခွေးလို လူတစ်ယောက်က အစားအသောက်
ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူသိ၏။